

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 06.12.2018, sp. zn. 23 Cdo 1580/2018, ECLI:CZ:NS:2018:23.CDO.1580.2018.1

Číslo: 129/2019

Právní věta: Ve vztahu mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti není jednostranná změna obchodních podmínek přípustná, jestliže nebyla výslovně stranami ujednána. Je-li ujednána, strany si mohou sjednat zvláštní mechanismus takové jednostranné změny smlouvy, podle něhož však strana, které je návrh učiněn, musí mít možnost volby mezi akceptací návrhu na změnu smlouvy nebo předčasným ukončením smlouvy. Nelze přitom vyloučit, že za určitých podmínek taková ultimativní změna obchodních podmínek může představovat zneužití práva, kterému nelze poskytnout právní ochranu. Změnu obchodních podmínek, kterou do nich jedna strana doplnila i pro sebe právo vypovědět smlouvu za obdobných podmínek, jaké dosud svědčily pouze druhé straně, nelze bez dalšího považovat za zneužití práva a tedy nepřipustnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.12.2018

Spisová značka: 23 Cdo 1580/2018

Číslo rozhodnutí: 129

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Změna závazku

Předpisy: § 273 obch. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 3 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 C 231/2016-132, určil, že výpověď smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb ze dne 12. 12. 2003, učiněná dopisem žalované ze dne 25. 1. 2016, je neplatná, a rozhodl o nákladech řízení. Soud prvního stupně vycházel z následujícího skutkového stavu.

2. Žalobkyně a žalovaná spolu dne 12. 12. 2003 uzavřely smlouvu, jejímž předmětem byl závazek žalované poskytovat službu pronájmu nenasvícených jednořadových optických vláken páteřní sítě poskytovatele (žalované) zakončených na optických konektorech v optickém rozvaděči. Účastník (žalobkyně) smí podle této smlouvy vlákna používat pro telekomunikační účely (přenos informací) tak, aby nebyla narušena služba dalších účastníků a nebyla poškozována technologická zařízení poskytovatele. Smlouva obsahovala ujednání o doplňkové službě poskytování technologických prostor, která slouží pro umístění a provozování přenosných a telekomunikačních systémů uživatele.

Podle této smlouvy (podle cenových a nadstandardních ujednání tvořících součást této smlouvy a podle dodatku č. 2 ze dne 30. 4. 2010) má účastník (žalobkyně) právo smlouvu vypovědět písemnou výpovědí, výpovědní doba činí dva roky a počíná běžet prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla výpověď doručena. Součástí smlouvy jsou všeobecné podmínky poskytování telekomunikačních služeb účinné ke dni 12. 12. 2003, podle nichž jsou služby poskytované žalovanou následující:

a) veřejné telekomunikační služby

I. veřejná telefonní služba

II. zprostředkování přístupu uživatelům ke službám sítě internet

b) neveřejné telekomunikační služby

I. pronájem telekomunikačních okruhů

II. datové služby

III. další internetové služby s přidanou hodnotou

IV. další doplňkové služby

c) ostatní

I. pronájem nenasvícených vláken

3. Podle článku 4.2 písm. b) těchto všeobecných podmínek je poskytovatel (žalovaná) oprávněn všeobecné podmínky jednostranně měnit, a to při dodržení podmínek uvedených v článku 15.2, podle něhož je poskytovatel povinen změnu oznámit účastníkovi minimálně 3 měsíce před začátkem platnosti nových všeobecných podmínek a v případě, že účastník nebude s novým zněním podmínek souhlasit, má právo vypovědět smlouvu s poskytovatelem.

4. K předmětné smlouvě byly uzavřeny dva dodatky ze dne 5. 12. 2005 a ze dne 30. 4. 2010, na jejichž základě došlo ke změně v osobě účastníka. Žalovaná oznámila žalobkyni dopisem ze dne 25. 6. 2015, že provedla aktualizaci všeobecných podmínek, které budou pro stávající smlouvu platné od 1. 10. 2015, a sdělila žalobkyni, že pro případ, že nebude moci změnu všeobecných podmínek akceptovat, může ve lhůtě 20 dnů od obdržení dopisu stávající smlouvu vypovědět. Podle změněných všeobecných podmínek platných od 1. 10. 2015 (dále také „VP 2015“) je poskytovatel v souladu s článkem 3.10 písm. e) oprávněn vypovědět rámcovou smlouvu nebo technickou specifikaci i v případě, že byla uzavřena na dobu určitou překračující 10 let, přičemž výpovědní doba činí dva roky.

5. Dne 25. 1. 2016 zaslala žalovaná žalobkyni dopis obsahující výpověď smlouvy (uzavřené dne 12. 12. 2003) a vyzvala žalobkyni k obnovení jednání o smlouvě a jejích podmínkách s odůvodněním, že od uzavření smlouvy se v důsledku technologického vývoje výrazně změnila okolnosti oproti tomu, z čeho strany vycházely při uzavření smlouvy v roce 2003. V dopise bylo rovněž uvedeno, že žalovaná smlouvu z opatrnosti vypovídá v souladu s aktuálně platnými VP 2015, konkrétně dle článku 3.10 písm. e) těchto podmínek. Žalobkyně dopisem ze dne 8. 2. 2016 odmítla výpověď smlouvy; uvedla, že ji považuje za neplatnou z důvodu nesplnění podmínek pro ukončení nájemního vztahu, a trvala na plnění smlouvy do roku 2030, jak si strany sjednaly.

6. Soud prvního stupně věc právně posuzoval v souladu s § 3028 odst. 3 o. z. podle § 663 a násl. obč. zák., neboť se jedná o právní vztah vzniklý před 1. lednem 2014 a o práva a povinnosti z tohoto

právního vztahu vzniklá. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že předmětem smlouvy není poskytování služby spočívající v přenosu signálu, nýbrž v pronájmu technické infrastruktury. Podle soudu prvního stupně předmětnou smlouvu mohla vypovědět pouze žalobkyně, neboť tak se strany dohodly a zákonné právo výpovědi žalované nesvědčí (neboť se na tento právní vztah neaplikuje zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) a nebylo v písemné formě dohodnuto. Soud prvního stupně proto žalobě vyhověl a vyslovil neplatnost výpovědi podané žalovanou.

7. K odvolání žalované Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 19. 10. 2017, č. j. 20 Co 316/2017-180, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalované, že na předmětný právní vztah měla být aplikována příslušná ustanovení zákona o elektronických komunikacích (konkrétně § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, který upravuje možnost jednostranné změny smlouvy), odvolací soud však neshledal tuto námitku opodstatněnou. Podle odvolacího soudu je předmět závazku vymezen jednoznačně, nebylo proto nutné provádět dokazování výsledkem zaměstnanice žalované. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaná na základě předmětné smlouvy přenechala žalobkyni k užívání technologický prostředek sloužící k tomu, aby žalobkyně mohla poskytovat veřejně dostupné služby elektronické komunikace. Žalovaná proto v tomto právním vztahu není osobou, která poskytuje služby elektronické komunikace nebo zajišťuje připojení k veřejné elektronické komunikační síti ve smyslu § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích; uvedené ustanovení proto na řešenou věc nedopadá.

8. Co se týče posuzování platnosti výpovědi podané na základě jednostranně změněných všeobecných podmínek ze strany žalované, dospěl odvolací soud k závěru, že sjednaná jednostranná změna všeobecných podmínek se může vztahovat jen k okolnostem výslovně upraveným těmito podmínkami (ve znění účinném ke dni uzavření smlouvy). Podle odvolacího soudu tak žalovaná nemohla prostřednictvím jednostranné změny všeobecných podmínek stanovit způsob ukončení smlouvy, na který účastníci při sjednání smlouvy nepomýšleli. Takový postup žalované shledal odvolací soud zneužitím ujednání, že všeobecné podmínky jsou součástí smluvního ujednání včetně možnosti je jednostranně změnit. Odvolací soud proto shodně se soudem prvního stupně vyslovil, že výpověď žalované je neplatná.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná včasně podaným dovoláním, jehož přípustnost dovozovala z § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí podle jejího názoru spočívá na řešení dvou právních otázek, které odvolací soud posoudil v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, příp. které v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyly řešeny. První otázka dovolatelky spočívá v tom, zda lze prostřednictvím sjednané jednostranné změny všeobecných obchodních podmínek doplnit novou možnost ukončení smlouvy, jejíž nedílnou součástí jsou tyto všeobecné obchodní podmínky. Dovolatelka zdůraznila, že účastníci již v okamžiku vzniku smluvního vztahu výslovně zakotvili možnost jednostranné změny všeobecných podmínek. Podle jejího názoru proto není důvod, pro který by nebylo možné jednostrannou změnou všeobecných podmínek přistoupit k zakotvení nové možnosti ukončení smluvního vztahu. Dovolatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. [23 Cdo 1098/2012](#), z něhož dovodila, že judikatura jednostrannou změnu všeobecných podmínek, která byla sjednána, aprobejuje. Podle dovolatelky soudy obou stupňů svým výkladem zasáhly do autonomie vůle obou smluvních stran. Dovolatelka také nesouhlasila se závěrem odvolacího soudu o zneužití práva. Podle jejího názoru využití oboustranně sjednaného smluvního institutu nemůže zakládat zneužití práva. Dovolatelka zdůraznila, že v daném případě se

jedná o vztah mezi dvěma podnikateli vzniklý v rámci jejich podnikatelské činnosti, proto je podle jejího názoru nepřijatelné, aby soud do vztahu dvou podnikatelů vstoupil a konstitoval odlišnou vůli stran, což odvolací soud učinil.

10. Druhá otázka dovolatelky se vztahovala k tomu, zda její činnost spočívající v poskytování služby pronájmu nenasvícených jednovidových optických vláken páteří sítě této společnosti zakončených na optických konektorech v optickém rozvaděči a doplňkovou službu spočívající v poskytnutí technologických prostor, lze podřadit pod činnosti, které činí podnikatel zajišťující připojení k veřejné komunikační síti ve smyslu § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích. Dovolatelka považuje za nesprávný závěr odvolacího soudu o tom, že na předmětný vztah účastníků se nevztahuje zákon o elektronických komunikacích a že tedy nelze aplikovat § 63 odst. 6 tohoto zákona, který výslovně předpokládá jednostrannou možnost změny všeobecných obchodních podmínek podnikatele zajišťujícího připojení k veřejné komunikační síti. Dovolatelka argumentovala tím, že účastníci neměli v úmyslu vytvořit prostý nájemní vztah, což podle jejího názoru vyplývá také z explicitního odkazu na použití právního předpisu – zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, účinného do 30. 4. 2005, který byl předchůdcem v současnosti účinného zákona o elektronických komunikacích.

11. Dovolatelka rovněž namítala, že rozsudek odvolacího soudu je nepřezkoumatelný, neboť odvolací soud řádně neodůvodnil svůj závěr o tom, že na vztah účastníků se neaplikuje zákon o elektronických komunikacích. Podle dovolatelky soudy také pochybily, když neprovedly jí navržený důkaz výsledkem jejího zaměstnance, a učinily závěry ohledně čistě odborné otázky (pronájem jednovidových nenasvícených optických vláken), aniž by vyslechly kvalifikovanou osobu či ustanovily znalce. Dovolatelka na základě výše uvedeného navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

12. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání polemizovala s argumentací dovolatelky ohledně přípustnosti i důvodnosti dovolání. Uvedla, že odvolací soud se nemohl odchýlit od dovolatelkou citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, neboť podle názoru žalobkyně citované rozhodnutí spíše hovoří v neprospěch dovolatelky. Podle žalobkyně úmyslem stran nebylo, aby žalovaná mohla prostřednictvím sjednané změny všeobecných podmínek změnit veškeré parametry smluvního vztahu. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, případně jako nedůvodné zamítl.

III. Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (čl. II zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání podala osoba oprávněná zastoupená advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), Nejvyšší soud posuzoval, zda je dovolání přípustné.

14. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je přípustné a důvodné, neboť otázka, zda lze prostřednictvím sjednané jednostranné změny obchodních podmínek, které jsou součástí smlouvy, zakotvit právo jedné strany smlouvu vypovědět, dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu řešena.

IV. Důvodnost dovolání

16. Vzhledem k tomu, že se v řešené věci jedná o práva a povinnosti vzniklá z právního vztahu založeného smlouvou ze dne 12. 12. 2003, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) v účinném znění, je na místě věc posoudit podle dosavadních právních předpisů (viz § 3028 odst. 3 o. z.).

17. Podle § 273 obch. zák. lze část obsahu smlouvy určit také odkazem na všeobecné obchodní podmínky vypracované odbornými nebo zájmovými organizacemi nebo odkazem na jiné obchodní podmínky, jež jsou stranám uzavírajícím smlouvu známé nebo k návrhu přiložené.

18. Nejvyšší soud se ve své dosavadní rozhodovací praxi již zabýval otázkou samotné přípustnosti jednostranné změny obchodních podmínek, které jsou součástí smlouvy, v režimu dosavadní právní úpravy (§ 273 obch. zák.), a to v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. [23 Cdo 1098/2012](#). Nejvyšší soud vycházel z toho, že ustanovení § 273 obch. zák. umožňuje účastníkům smlouvy určit část obsahu smlouvy odkazem na obchodní podmínky, ovšem již výslovně neupravuje předpoklady pro změnu práv a povinností účastníků smlouvy prostřednictvím změny obchodních podmínek. Na základě toho dospěl Nejvyšší soud v uvedeném rozsudku k závěru, že obchodní zákoník (ani zákoník občanský) nestanoví pro obchodní podmínky, které jsou součástí smlouvy, jiný režim jejich změny než pro smlouvu samotnou. Nevyhradí-li si proto účastníci ve smlouvě nebo obchodních podmínkách, které jsou její součástí, zvláštní způsob změny obchodních podmínek, řídí se předpoklady pro jejich změnu zákonnou úpravou pro změnu obsahu smlouvy samotné.

19. Z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu vyplývá, že jednostranná změna obchodních podmínek není přípustná, jestliže nebyla výslovně stranami ujednána. Obdobný závěr je zastáván rovněž v literatuře (srov. např. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 925. Nejvyšší soud ovšem v odůvodnění citovaného rozsudku výslovně připustil, že strany smlouvy si mohou sjednat zvláštní způsob změny obchodních podmínek, v takovém případě se pak jejich změna řídí ujednáním stran, nikoli zákonnou úpravou pro změnu obsahu smlouvy.

20. Strany si tak mohou sjednat zvláštní mechanismus změny smlouvy. Literatura za příklad takové jednostranné změny označuje tzv. ultimativní změny, kdy je jedna strana ze smlouvy oprávněna předložit změnu smlouvy ve smyslu take it or leave it. Druhá smluvní strana není oprávněna odmítnout návrh změny smlouvy a být tak dále vázána z původního obsahu závazku, nýbrž se může změně závazku vyhnout pouze tím, že ho ukončí. Strana, které je návrh učiněn, má možnost volby mezi akceptací návrhu na změnu smlouvy (typicky mlčky) a předčasným ukončením smlouvy. Je tedy patrné, že v těchto případech v základu nejde o jednostrannou změnu smlouvy v pravém slova smyslu, nýbrž pouze o možnost stran zjednodušit proces vzniku smluvního konsensu o změně (srov. např. Bejček, J., Kotásek, J., Příkazská, M. a kol. Obchodní podmínky. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2016. s. 199).

21. Strany si ve všeobecných podmínkách tvořících součást smlouvy ze dne 12. 12. 2003, sjednaly v článku 4.2 písm. b) oprávnění poskytovatele jednostranně měnit všeobecné podmínky, a to při dodržení podmínek uvedených v článku 15.2 těchto podmínek, podle něhož je poskytovatel povinen změnu oznámit účastníkovi minimálně 3 měsíce před začátkem platnosti nových všeobecných podmínek a v případě, že účastník nebude s novým zněním podmínek souhlasit, má právo vypovědět smlouvu s poskytovatelem. Uvedená dvě ujednání všeobecných podmínek tvořících součást předmětné smlouvy představují právě ujednání o mechanismu změny obchodních podmínek ve smyslu „take it or leave it“.

22. Podle současné judikatury tedy není účastníkům právního vztahu zapovězeno sjednat si mechanismus změny smlouvy, resp. obchodních podmínek tvořících její součást, odlišně od zákona (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. [23 Cdo 1098/2012](#)). Strany si v řešeném případě sjednaly určitý mechanismus pro změnu všeobecných podmínek a ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že žalovaná jakožto poskytovatel ujednaný postup dodržela (tj. včas oznámila žalobkyni změnu obchodních podmínek a poučila ji o tom, že v případě nesouhlasu s novým zněním obchodních podmínek má právo smlouvu vypovědět).

23. Zbývá tedy posoudit otázku, zda lze prostřednictvím sjednané jednostranné změny obchodních podmínek vtělit do těchto podmínek nový způsob ukončení smlouvy. V řešeném případě změna obchodních podmínek spočívala mimo jiné v tom, že poskytovatel (žalovaná) vložil do obchodních podmínek právo poskytovatele vypovědět smlouvu uzavřenou na dobu určitou překračující deset let s výpovědní dobou v délce dvou let. Před touto změnou svědčilo právo vypovědět smlouvu pouze žalobkyni (podle cenových a nadstandardních podmínek a dodatku č. 2). Strany si sjednaly možnost poskytovatele jednostranně měnit obchodní podmínky, aniž by tento mechanismus změny jakkoliv výslovně omezily co do rozsahu změn (např. na určitá ujednání obchodních podmínek).

24. Jestliže si strany rozsah sjednané možnosti jednostranné změny obchodních podmínek neomezily, nelze dovodit, že případná změna se může vztahovat pouze k okolnostem v obchodních podmínkách již upravených, jak nesprávně uzavřel odvolací soud. Za změnu smlouvy, resp. obchodních podmínek tvořících její součást, nelze považovat pouze změnu již existujících ujednání, ale také vložení ujednání nových či odstranění stávajících. Odvolací soud dovodil přísné omezení změn, které lze provést na základě sjednaného mechanismu změny obchodních podmínek, aniž by konkrétní změnu obchodních podmínek poměřoval korektivem přiměřenosti, který by při posuzování případných excesivních změn provedených prostřednictvím ultimativní změny obchodních podmínek přicházel v úvahu. Nelze přitom vyloučit, že za určitých podmínek by bylo možné považovat ultimativní změnu obchodních podmínek za zneužití práva, kterému nelze poskytnout právní ochranu. V řešeném případě však odvolací soud učinil závěr o zneužití práva ze strany žalované dosud pouze na základě toho, že žalovaná do obchodních podmínek doplnila právo vypovědět smlouvu ze strany poskytovatele (žalované), které obchodní podmínky v původním znění neobsahovaly, aniž by se soud zabýval tím, zda předmětná změna obchodních podmínek byla přiměřená či nikoli.

25. Druhá otázka formulovaná dovolatelkou není způsobilá založit přípustnost dovolání, neboť její řešení plyne přímo ze zákona. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že předmětem závazku byl pronájem nenasvícených jednovidových optických vláken páteří sítě poskytovatele (žalované) zakončených na optických konektorech v optickém rozvaděči a doplňková služba poskytování technologických prostor. Z takto vymezeného předmětu závazku nelze dovodit, že by činnost žalované jako poskytovatele byla činností podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťujícího připojení k veřejné komunikační síti podle zákona o elektronických komunikacích (srov. § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích). Žalovaná žalobkyni neposkytovala službu elektronických komunikací, ani připojení k veřejné komunikační síti, nýbrž jí pronajímala nenasvícená jednovidová optická vlákna k tomu, aby žalobkyně mohla dalším subjektům poskytovat službu elektronických komunikací (tím, že prostřednictvím nasvícení pronajatých optických vláken bude šířit signál), jak správně uzavřel odvolací soud. Z uvedeného je zřejmé, že § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích se na předmětný právní vztah žalobkyně a žalované neaplikuje. Podpurným argumentem pro uvedený závěr může být také rozlišení poskytovaných služeb v obchodních podmínkách žalované, které pronájem nenasvícených vláken řadí do kategorie „ostatní“, nikoli do kategorií „veřejné telekomunikační služby“ či „neveřejné telekomunikační služby“, z čehož je zřejmé, že ani žalovaná při tvorbě obchodních podmínek nepovažovala pronájem nenasvícených vláken za službu elektronické komunikace.

26. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným, zabýval se v souladu s § 242

odst. 3 o. s. ř. také vadami řízení. Jestliže dovolatelka namítala nepřezkoumatelnost rozsudku odvolacího soudu, nelze jí v tomto přisvědčit, neboť odvolací soud řádně vyložil, proč neprovedl výslech zaměstnance žalované a na základě jaké úvahy dospěl k závěru o tom, že na předmětný závazkový vztah se neaplikuje zákon o elektronických komunikacích. Lze uzavřít, že odvolací soud nezatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

27. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolací soud (a stejně tak soud prvního stupně) nesprávně posoudil právní otázku, zda lze prostřednictvím sjednané možnosti jednostranné změny obchodních podmínek doplnit do obchodních podmínek nový způsob ukončení smlouvy, jejíž součástí jsou tyto obchodní podmínky.

28. Nejvyšší soud proto napadené rozhodnutí odvolacího soudu a rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 243e odst. 2 o. s. ř. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.